

det skal man indrømme, at der virkelig ikke er det Liv, den Energi, der skulde være fra Ministeriets Side; og der er vistnok noget mere, som er værre, nemlig en bestemt Modstand mod at komme ind paa en virkelig fremadstridende Politikk. Jeg havde egentlig ventet, at den ærede Indenrigsminister skulde med Glæde have kastet sig i Armene paa Folkethingets Udvalg og sagt, at der var engang Noget, som han kunde arbejde sammen med, som ikke stoppede hans Forslag som i Landsstinget og ikke lagde ham tusinde Hindringer i Veien. Nei, den ærede Minister viser sig her fuldstændig hjemme i de Betragtninger, i den Politikk, som for Tiden hersker, den Politikk, der siger Nei til ethvert som helst virkelig Fremskridt, hvad enten det er Skattelettelser eller Udgifter, der koste Penge, som kun have en eneste Tanke og kun realisere en eneste Ting, nemlig de militære Foranstaltninger, hvis Nytte Ingen i Verden nogenstinde har kunnet begribe, og som Regjeringen ikke har anført og ikke kan anføre en eneste forstandig Grund for; naar der ansøres Noget for disse militære Foranstaltninger, bestaar det sædvanlig i, at Regjeringen oplyser os om, at det er noget af det Sletteste, det mest Utilfredsstillende, det mest komplet Umulige, der nogenstinde er gjort paa det militære Omraade, og som derfor, hvis det nogenstinde skal faae anden Betydning end slet ingen, kræver uhyre Tillegssomkostninger. Det er Regjeringens Politikk, og for denne Politikk, der altsaa ikke vil Andet end det, har Regjeringen nu gennem Aaringer vedligeholdt en konstitutionel Uorden, som mulig tilfredsstillende den høie Regjerings Værgerrighed — det veed jeg ikke — men som ganske sikkert ikke uden for en ganske snever Kreds i Kjøbenhavn — jeg tager hele Europa, Asien og Afrika med — vækker Andet end en meget betænkelig Muntterhed. Og for den Politikk stopper altsaa al Ting op, for disse militære Udgifter holdes Konfliktten gaende, for den holdes Provisorierne paa Finantsloven, thi ellers kunde man risikere at faae en Finantslov, og saa var de forbi. For de militære Udgifter standser hele Trafikken, negtes ethvert som helst Fremskridt paa vort økonomiske Omraade, modsætter man sig Routerne til England og Sydskand, standser man den norske Post — det er Altsammen, fordi man skal have Penge, Penge til at blive ved at fylde i denne krigsministerielle Politikk, som vi for Tiden lide under. Vi beherskes af et politiserende Krigsministerium, og derunder lider den ærede Indenrigsminister ogsaa; jeg er vis paa, at han lider i sit Hjerte, han vil ikke sige det her, dertil er han altfor god en Kollega, men han vilde heller end gjerne

gaa sammen med os (Indenrigsministeren [Singerslev]: Jeg skal nok tale for mig selv). Det er muligt, men jeg tror dog, jeg her udtrykker, hvad der i hvert Fald burde være hans Tanke. Og for denne Politikk altsaa bliver Alting her stoppet op og ødelagt, hvilket jeg i høi Grad beklager.

Ryholm: Efter hvad den ærede Ordfører sagde, kan jeg fatte mig kort. Hvad den uhyre Misforstaaelse angaar, som den høitærede Minister fremdrog, og som angik Trafikken gjennem Sylland, da vil jeg tillade mig at reservere mig ligeoverfor dette, idet jeg udtrykkelig sagde: dersom min Forudfættning var rigtig, vilde jeg paastaa, at det var rigtigt, hvad jeg paastod. Selv efter at jeg nu har hørt den høitærede Minister udtale sig, og selv efter at jeg har hørt Veilighed til at se Planerne, maa jeg fastholde Hovedargumentet for min Paastand, nemlig, at den store vestnorske Post bliver liggende 12 Timer, inden den kan komme i Forbindelse med hele Vesteuropa, den kan mulig naae Berlin, men ikke længere. Og naar den bliver tilbageholdt her — det er et Hovedpunkt — vil der ved vistnok ogsaa en stor Del af den jydsk Post, de jydsk Kjøbmænds Breve, ikke komme til Vesteuropa i den Tid, de skulle. Jeg skal indskrænke mig hertil. Med Hensyn til de 3 Medlemmers Forslag angaaende Mølen ved Girtshals, da skal jeg, endfjøndt jeg kunde have lyst til at komme ind derpaa, navnlig af Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Wingel) udtalte, indskrænke mig til at sige, at naar den høitærede Minister mener, at denne Sag, som har været undersøgt i over 20 Aar, skulde undersøges, og Ordføreren for Finantsudvalget tilraader, at vi tage Forslaget tilbage, tør vi Forslagsstillere ikke udsætte Forslaget for at lide Nederlag her, og idet jeg udtaler det Haab, at selv om den høitærede Minister vil gaa til Undersøgelse paa et andet Sted, som passer bedre, han da ikke vil glemme Fiskerne ved Girtshals, skal jeg paa Medforslagsstilleres og egne Vegne tage de af os til § 27 stillede Ændringsforslag tilbage.

Formanden (S og Sbro): Ændringsforslagene under Nr. 3 og 4 udenfor Ændringsforslagslisten til § 27 ere tagne tilbage af Forslagsstilleren. Er der Noget, der optager dem? (Ophold). De ere saaledes bortfaldne.

Da flere Talere ere indtegnede, skal jeg hermed afbryde Mødet.